

NEM AZ EVANGÉLIUMBÓL. JÁNOS

Nehezen öltözöl át, félelmen túli, kék zaj
a hangodban. A megalkuvást, mint a szabadulást,
elviselned többé nem kell. A farmer-
nadrág a földön, a mosdót tíz évig
takarítom utánad. A kar, a láb, a szív,
testrészek és szervek váltakoznak, mint az

istenek. Ágyadon ötvenhét évig álmodtál,
s már csak egy hetet kell aludni,
és meghalsz. Hidegebb van a kórházban, bárhol,
mint amikor csak fázol, kék este van,
van kék este, kékebb. Sérült
beszélgetések nyomvonalán elcsúsztam,

lassan és érthetően, kis adagokban sérült.
Beszélgetni szeretnék, de miért, beszél-
getéseinkről megváltoztak a fogalmaink.
Hogy vittél-e az arcom vonásaiból
magaddal, talán csak az anyanyelv
lift-sötétje ment le veled a liftakna-mélybe.

Egy lebontott kórház emlékéen múlik,
felismerem-e a nyomozásban részt vett
barátokat, az ellenségeket. A kórháztól
nem jól látszó hat órai ég száraz felhői értő
érkezések, búcsúk. Lassú utánzat a sötét egy
másik világból. A búcsúzást

nem ismerted, akár a görög istenek,
amíg a kereszténység trónja nem
taszította le őket. S a szív istenei is úgy
hagyták el a szíved, hirtelen. Ezen az ágyon *egy*

apa halt meg, azon három, s a reggel
kopogós, hideg, nullfokos alázat. Ugyanazzal a szóval

sebek ejthetők. Különösen hasonló sebek,
részlet mínusza, szeretet. Miért akartam volna egy
labirintust, ahol a tévedés gyakorlás,
s önzetlen, mint a fáradtra gyengült állatvilág. Életed
két kézzel hordom, mint egy vizeskannát, a súlya
lehúz a mélybe. S van, hogy az apákról kiderül,

mint az istenekről, hogy belőlük is egy van, s az távol, tőlem
ismeretlen területen. Köztünk a beszéd nem ismert,
mint fagyott nyúlgerinc a télnél hosszabb vadászat után.

NEM AZ EVANGÉLIUMBÓL. TÚLVILÁG

A legfontosabb félelmet a langyos vasárnap
kódolta a tájba. A túlvilág határa
holnapig eltart. Táplálkozásba
menekült szeretet, de a szeretet határa
nem a táplálkozás. A képzelet is csak úgy terjed,
mint te és mi, s az együtt töltött évek

mentén képzelem el a halottakat. A túlvilág
felőli oldalt kétsávós autópálya gondos árnyéka
takarta, bontott sáv borítja, s az itt maradtak gyenge
lélegzete. S hogy ilyenkor ki idegen, azon múlik,
mennyi félreértés jut a beszédre. Istenekbe
oltott információ rólam, s ez csak a tudás pereme

és a szédület peremén átesettek között helyez el.
Kinek a féltékeny szédülete vagyok, gonoszabb
sérülés a sérülésből? Őszinte emlékezet, óvatos,
az ottani táj. Az ablakon túl növekvő félelem
miatt nem látszik a vasárnapi égbolt. Milyen
lassan szokom le a beszédre. Milyen lassan árul el

a beszéd. A túlvilág második szintű sötétje
kezdődik ott, aminek az elejéről régóta
tudtam. Elmúlt az ünnep, de azért vasárnap van, maradék.

NEM AZ EVANGÉLIUMBÓL. POKOL-KONTINENS

Markó Bélának

A szorongást a szégyentől elválasztó sötét
a legintimebb, forró cinkesúly. Megpattant istenek
terében a felejtés Pokla. Puha alkatrészek
nyelvén megszólított halott apák,
akikről nem hallottam, halott apák,
akikről nem hallgatok, s az óvatosságban

a fénye felaprózta kibillent egyensúly:
család, családalapítás, a szeretet preparált íve.
A felejtés egyensúlya szempontjából,
mint egy előre eltervezett, kiszámolt
földrengés, közelsége megérint, de nem
sok jót ígér. Harangok csontja, vidám

körmenet, s utolsó, boldog lélegzetvétel
komoly pontja összekötötte Pokol-kontinens.

NEM AZ EVANGÉLIUMBÓL. GYEREKSÖTÉTSÉG

Másfél centis gyereksötétség
tartja életben a súlyokat, mint egyensúly,
félelem, harmónia. Reggel hétkor még

nem térek magamhoz, s ez a magamhoz
a térhez viszonyítottan olyan, mint a lámpa
a lámpatesthez. Ebben a még nem

térek magamhoz szerkezetnek alárendelt
együttesben a közeli templom harangja
úgy illeszkedik a közel ötszáz évvel
ezelőtt létezett templom harangjához, mint egyensúly
a félelemhez, félelem a harmóniához. Színből
beszélgetek, ha a másfél centis gyereksötétség

nem takarja ki az egyensúlyhoz, a félelemhez,
a harmóniához hozzáadott színt, a kéket,
a kéket és a kéket. Az alárendelt
viszonyban is az egyensúly, a félelem és a harmónia
színe a kék, mint a fulladásé vagy a szereteté is. Vannak ilyen
egyeduralkodó színek. A másfél centis

gyereksötétség színe a végkék, s a csarnokok, piacok,
sokat szorongók álmainak színe is ez. Létezett
színekből táplálkoznak az éjszakai állatok, a vak
levelibéka, mint egy két hónapja magára hagyott
öreg környezetszennyezés,
a képzeletben láthatóan a mozdulatlansága

miatt létezik, az egyensúly, a félelem,
a harmónia kék mozdulatlansága.